

syn til den gjentagne Gange udtalte Frygt for, at man ikke veed, om Svensterne ville have en Færge og overhovedet, om man i Sverig ønskede, at den Tanke skal komme til Udførelse, da tror jeg, jeg tør sige, at det er et Ønske, der i flere Aar, i længere Tid, har været raadende hinsides Sundet; og Helsingborgs Kommune, som eier Helsingborgs Havn, har ikke alene projekteret Dampfærgeleiet, men den har faaet kongelig Approbation derpaa, og den har Penge til Raadighed, saa, saasnart der fra dansk Side siges: Vi ere færdige til at etablere Dampfærgeforbindelsen, ere de ogsaa færdige til det fra den anden Side af Sundet. Jeg kan saa godt forstaa, at den høitærede Minister ikke vil udtale sig om saadanne Forhold efter den Erfaring, man fra tidligere Tider har om, hvad det vil sige, at indlede internationale Forhandlinger, som ere afhængige af Lovforslag, der senere skulle vedtages. Jeg kan godt forstaa, at man først vil have Lovforslaget, før man giver sig i Færd med at forhandle herom; men paa den anden Side er jeg fuldstændig overbevist om, at den høitærede Minister kjender Sagen til Bunds og veed, hvad der, naar dette Lovforslag er vedtaget, saa vil ske med Færgen. Den Frygt, som er udtalt fra Windretallets Side, for de store Bekostninger, som ville ligge udenfor dette Lovforslag, tror jeg slet ikke er berettiget. Forjaaviddt der sigtes til Færgen, er jeg ganske overbevist om, at dersom Danmark siger, at vi ville ikke bekoste disse Færger, og spørger, om de hinsides Sundet ville gjøre det, saa vil Svaret være Ja. Det er saaledes en Udgift, man kan tage eller ikke tage, efter som man vil; siger man Ja til Færgeleiet, kommer nok Færgen. Med Hensyn til det ærede Medlem, som, forekommer det mig, temmelig stærkt angreb Planen om at anlægge et Færgeleie i Havnen og antyhede, at jeg havde taget meget let paa denne Del af Sagen, saa indrømmer jeg, at det ikke kunde falde mig ind at drage saa haardt tilfælt derimod, thi jeg føler mig overbevist om, — jeg sagde det før — at Forholdene ere undersøgte, og at man ikke har kunnet for Tiden tilraade et andet Dampfærgeleie end det nuværende; derfor kan man jo meget godt have det Syn paa Sagen, at det kan blive nødvendigt senere hen at etablere et andet Dampfærgeleie. Det nuværende koster kun 125,000 Kr. Det er et saa lille Beløb, at man, naar man kan hjælpe sig med det i en vis selv kun kortere Aarrække, med saa meget bedre Bøje kan gjøre større og bedre Anlæg, dersom det skulde vise sig nødven-

digt. Selvfølgelig kunde jeg ønske — og jeg haaber, man har gjort det — at der ved det nuværende Anlæg tages Hensyn til Muligheden af at bygge en Dampfærgehavn et andet Sted og altsaa navnlig Syd for Helsingør. Men dersom man har tilfattet det, tror jeg, at det er endnu mere nødvendigt at lægge denne Banegaard noget tilbage, naar Dampfærgeleiet skal skjæres ud udbendig fra paa samme Plads.

Jeg synes ikke, at det er ganske berettiget, at man har villet forekaste mig, at jeg har talt fra et rent specielt helsingørsk Standpunkt, og at man forundrede sig over, at Byraadet ikke tillige udbad sig flere Gader brolagte; det synes jeg ikke, er ganske rigtigt. Den eneste af de Ting, jeg har nævnt, der kunde have speciel Interesse for Byen uden tillige at have Interesse for Jernbanen, er den omtalte Sti. Den har Interesse med Hensyn til Badeetablisementerne, og eventuelt vil der paa dette Sted kunne anlægges en Baadehavn, hvortil der i høj Grad trænges, og den vil Helsingør Havn næppe kunne afgive Plads til. Jeg har nævnt en bedre Udgang til Jernbanen, og det synes mig, at naar man erkjender, at det er nødvendigt at have en større Bredde af Gaden til den nye Station og de sædvanlige Persondampstibe, som komme til Helsingør By, end det 6 Alen brede Brostræde, saa løber man en meget stor Risiko ved at løbe an paa, at Byraadet skal expropriere disse Huse; jeg veed ikke en Gang, havde jeg nær sagt, om det kan faae Lov dertil, men det kunde det muligvis. Men Helsingørskommunes Forfatning er virkelig ikke af den Bestaaffenhed, at den kunde rive en hel Række Huse ned for at bringe en bedre Forbindelse med Banen tilveie. Det maa være i Banens velforstaaede Interesse, at man let og sikkert kan komme til den. Saaledes som Forholdet nu er med Hensyn til Gadebredde, kan jeg ikke tænke mig, hvorledes Politiet vil ordne Passagen, naar der ikke alene kommer Dampskibspassagerer, men ogsaa Jernbanepassagerer — det vil næsten være umuligt at ordne det paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Og hvem gaar det nu ud over? Det gaar virkelig ud over Jernbanedriften og Staten, som har anlagt Dampfærgeleiet under saadanne Forhold, hvor det ikke kan benyttes uden ligesrem Fare. Jeg mener saaledes, at vi ikke paa nogen mulig Maade kunne acceptere, at det skulde være rigtigt, at Byen, dersom den vil have en bedre Udgang til Banen, saa selv skal anstaffe sig den.